

Kasinus ja puhtus föömisest olid sel ojal laste lekkis lõrras, nõnda et leksi karjane leiwa raasulest ega soola tera maha lükkuda ei läsknud, waid arwas seda patult ja väike Tüdimatta jutustas lõke ääres ühe selle kohta tähendava jutu, mis sedavõi läis:

„Kord föönud karjatset jälle lõke ääres ja sipelgas läind seast mööda ja näinud, et üks leiwa raasuse maas olnud, ta läind sohe taewa. Taewataadi juure karjaste peale kaebama. Ämbrifikul olnud karjaste pärast hale meel, ta roninud ta taewa ja öölnud Jumalale, et karjastel leiwa lauda ei olla. — Et sipelgas nüüd niisugust ilmaasjata laedust tötnud; seepärast vihatud ta taewast maha ja ta ormetu lükund sohe keskelt pooleks.

Wäilse Karja-kaiel olnud sipelga õnnetusest hale meel, ta lõigand liigent-nooga elme-tee otsast tüsi ära, neand pastle-nõela taha ja tõmmand poolteks lükund sipelga tee tülikese peale ja nõnda lahest tülist kollu pandud fõnnib ta rauk täua pääwani; ega ämbrifule antud sedo väge, et ta kõige lõrgemast kui kohast ise ennast köit mööda wõib maha laska. —

Selle peale on kõige kõhu dtäide saanud, igaüks pistab oma pussu karjatse lotti kasulannika siise ja väike Tüdimatta hakkab laulma: „Kuule, kuule lulla päile, kus jää pääsuke väise?

Ja kus ländsid linnuliinu, nool ell sinna-wäistriku vässjasta? Ehf kus mõhitaja mõnu, tõgu „luffu“ koppelista? Ei fa rääksu russi-rääku, wesi-wagude wahelta. Ega tritsu tiivitriksu muru muld-walli mulgulta.

Ja veel enam, — nõu nõu ühes päike, ja looniuse kõige kenam! Nääd ma olen kurtlik, — kus jää ööpif? Ta mo koolmeister, looduse kõster, õpetab kõlku kõlaže riimi riputama reale; teda igatseen usti, oh seda rõõmu ja lusti! kui sa ta homme laasa tood, siis linna saia saad. Päike lunal vasta kostis:

„Ara kirda kulla poega, oota veel ja anna aega! Soojalt maast ma tulen homme, tõttan vähja pööri-joone.